ל) [סנהדרין פב.],
בס"א: גוי, גויס,
אומוס, באומוס, ד) לעיל

ה. ועירובין סט:ן, ה) ומיר ס. [פירופין סט.], ש) נחיר סב. מנחות עג: תמורה ב:], ו) ע"ו לב: מח:,

לקמן יז.], **ח**) בס״א נוסף: כגון כומר, **ט**) בס״א:

משומד, וכן להלן, י) בס"א: אומות, באומות, כ) בס"א: דנכרי, וכן להלן (או נכרים),

ל) בס"א נוסף: והמשומדים והמסורות, מ) בס"א: מין

גוי. () [ועיין תוס' ע"ז

כו: ד"ה איזהון, ס) בס"א:

מאומות העולם, וכן להלן, ע) ל"ל דמהיכא תיתי

דמקבלין ולא אינטריך איש

איש כו' ועיין רש"א ומהר"מ שהאריכו כאן,

פ) וועייו תוס' תמורה ז.

תורה אור השלם

ו. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

ואמרת אלהם אדם כי

יקריב מכם קרבן ליי מן

הַבְּהַמָּה מִן הַבְּּקָר וּמִן

ַּזְרָבּוּרֶכֶם: װיקראַ אַ בּ 2. דַּבֵּר אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בָּנִיו וְאֶל בָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

יינוּם אִישׁ אִישׁ מַבֵּית יִשְׂרָאַל וּמִן הַגֵּר בִּשְׂרָאַל אִשׁר אמרת אלהם איש איש

קרבנו לכל נ ולכל נדבותם

יקריבו ליי לעלה:

יַקריב

נדריהם

תקריבו

יד ותוס' מנחות עג: ד"ה איש],

ומוספתל פ"ל ה"ב

א [מיי' פ"ג מהלכות מעה"ק הלכה ד]: ב ג ומיי שם הלכה בן: ד מיי׳ פ״ו מהלכות

צו ה מיי פ"ח מהלכות שחיטה הלכה כח סמג עשין סג טוש"ע י"ד סי" יא סעיף א: צח ו מיי' פ"ד שם הלכה סמג שם טוש"ע י"ד סימן א סעיף ט: צמ ז מיי פ"א מהלכות שחיטה הלכה כח

שימה מקובצת

סמג שם טוש"ע י"ד סי

לו כ״ש שאדוק וסתם מחשבותיו: לו לטנף את גגו ואין כאן חשד ובראש הספינה נמי הכל יודעים דכיון דבספינה ונ"ב נ"א בקצת ס"י דכיון . דרראש הספיוה הוא וכו' טומאה בעלמא מיהא מדרבנן איכא: 7] לדקדק . . בהעור והרוטב דטומאת

:לאו דאורייתא

רבינו גרשום שזו אסור בהנאה ולא קשיא לר׳ אליעזר. ותנא . המא אשתו לא מפקרה אמר בניו ממזרים דאשתו לא מפקרה לבני אדם. הוא כלומר כומר לעבודת כוכבים הוא ולעבודת כוכבים בעי לה ויהא (מטמא) אסור בהנאה (במשא) אין מינין באומות כלומר אין חשובין עע״ז באומות. והא קא חזינן . ראיכא כלומר דעע״ז הם: אין רוב אומות מינין וכו' השתא שחיטת , השתא שחיטת כופר בעיקר דישראל אסורין כלומר כדאמרינן לעיל דעובדי רייברי לעיל דעובדי כוכבים מיבעיא ממאי דבאומות רבלהי יכולין לקבל קרבניהם דלמא הכי קאמ׳ . מישראל מצדיקי וכו׳: ורמינהי לעולם שוחטין בין ביום ובין בלילה. י אמר רב פפא בשאבוקה אמו זב פפא בשאבוקה כנגדו וכו׳ התם דומיא דיום כלומר בשאבוקה . כנגדו והכא דומיא דסומא כלומר (בין בלילה) כלומר דומיא דסומא] . שאינו רואה כל עיקר

נברים שבחוצה לארץ לאו עובדי עבודת כוכבים הם. הלכך בארן ישראל נמי אין אדוקין כל כך שיהיו מעשיהם לשם עבודת כוכבים: שחישת מין רישראל אסורה דעובר בובבים מיבעיא. וא״ת ודילמא מין ישראל גרע דהא עובד עבודת כוכבי׳

הוי מין לכ"ע בפרק בתרא דהוריות (דף יא.) ונכרים אף על פי שרובם עובדי עבודת כוכבים לא אמרינן שחיטתן לעבודת כוכבים וי"ל דמכל מקום מין עובד כוכבים ש דאדוק בעבודת כוכבים יותר פשוט דשחיטתו לעבודת כוכבים ממין ישראלי:

אבל מעובדי כוכבים כלל כלל לא. וא"ת א"כ לישתוק קרא מיניה ש דמהיכא תיתי מקבלין הא אינטריך איש איש לרבויינהו וי"ל דמ"מ ס"ל דמלדיקי עובדי כוכבים נקבל להכי אתא קרא למעוטינהו לגמרי א] ואם תאמר והא כתיב (ויקרא כב) ומעוך וכתות ונתוק וכרות וגו' וכתיב (שם) ומיד בן נכר לא תקריבו את אלה הא תמימים תקריבו 🔍 ויש לומר דלעולם תמימים נמי לא ואתא קרא בבעלי מומין לעבור עליהם בלאו ועשה: תקרובת עבודת כוכנים ודלא כרבי יהודה בן בתירא. משמע הכא דרבנן לא מקשי תקרובת עבודת כוכבים למת וכן משמע בפרק אין מעמידין (ע"ז דף לב:) גבי בשר הנכנס לעבודת כוכבים מותר והיולא אסור וקאמר בגמרא והיולא אסור אי אפשר דליכא תקרובת מני רבי יהודה בן בתירא היא והקשה ר"ת דלעיל בההוא פירקא (דף כט:) גבי יין של עובדי כוכבים דאסור בהנחה מפרש בגמרא דנפקא לן מדאיתקש לזבח וזבח למת ולא האמר רבי יהודה בן בתירא היא כדקאמר גבי בשר היולא ועוד הקשה ר"ת דלעיל בשמעתין דייק נבלה אין איסור הנאה לא מתניתין דלא כר' אליעזר דאי ר"א האמר סתם מחשבת עובד כוכבי׳ לעבודת כוכבים ומאי קושיא לעולם מתניתין כר"א והא דלא אסור בהנאה משום דלא אתיא כרבי יהודה בן בתירא ומיהא יש לדחות ולפרש דקאמר מתניתין דלא כר' אליעזר למאי דמוקי מתניתין כרבי יהודה בן בתירא ונראה לפרש דלענין איסור לא פליגי דמקיש רחמנא למת לענין איסור הנאה דהא כתיב אכילה בקרא (מהלים קו) ויאכלו זבחי מתים ובטומאה הוא דפליגי דרבי יהודה בן בתירא מקיש

לגמרי למת אפילו לענין טומאה וכן משמע דרבי יהודה בן בתירא לא נקט אלא טומאה וגבי בשר היולא דמוקי לה כר' יהודה בן בתירא משום דקתני מפני שהוא כזבחי מתים דלא הוה לריך למתני כיון דתנא אסור אלא מיתור לשון משמע דמטמא באהל המת ומיהו אי לאו מיתורא מלשון זבחי מתים אי אפשר לדקדק מדדייק לקמן בפ"ב (דף מ.) גבי השוחט לשם הרים שחיטתו פסולה פסולה אין זבחי מחים

בניו ממזרין ות"ק #אשתו לא מפקר אמר מר שחימת עובד כוכבים? נבלה וניחוש שמא מין הוא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אין מינין באומות עובדי כוכבים והא קאחזינן דאיכא אימא אין רוב עובדי כוכבים מינין סבר לה כי הא דאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן נכרים שבחוצה לארץ לאו עובדי עבודת כוכבים הן אלא מנהג אבותיהן בידיהן אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן אין מינין באומות עובדי כוכבים מאי אילימא לשחיטה השתא שחיטת מין דישראל אמרת אסירא דעובד כוכבים מבעיא אלא למורידין השתא דישראל מורידין דעובדי כוכבים מבעיא אמר רב עוקבא בר חמא לקבל מהז קרבן ידתניא ימכם ולא כולכם אלהוציא את המומר מכם בכם חלקתי יולא בעובדי כוכבים ממאי דלמא הכי קאמר מישראל מצדיקי קבל מרשיעי לא תקבל אבל בעובדי כוכבים כלל כלל לא לא ם"ד דתניאסי איש מה ת"ל איש איש לרבות העובדי כוכבים? גשנודרים נדרים ונדבות כישראל: ומטמאה במשא: פשיטא כיון דנבלה היא מטמאה במשא אמר רבא הכי קתני זו מטמאה במשא ויש לך אחרת שהיא מטמאה אפילו באהל ואיזו זו תקרובת עבודת כוכבים וכרבי יהודה בן בתירא איכא דאמרי אמר רבא הכי קתני זו מממאה במשא ויש לך אחרת שהיא כזו שמטמאה במשא ואינה מטמאה באהל ואיזו יזו תקרובת עבודת כוכבים ודלא כר' יהודה בן בתירא ידתניא ר' יהודה בן בתירא אומר מנין לתקרובת עבודת כוכבים שהיא מטמאה באהל שנאמר יוצמדו לבעל פעור ויאכלו זבחי מתים מה מת מטמא באהל אף תקרובת עבוד' כוכבי' מטמאה באהל: מתנל' ההשוחט בלילה יוכן הסומא ששחט שחיטתו כשרה: ורמינהי לכתחלה לא ורמינהי "לעולם שוחמין בין ביום ובין בלילה בין בראש הגג בין בראש הספינה אר"פ יבשאבוקה כנגדו אמר רב אשי דיקא נמי דקתני התם

מינין מיעוטה ולמיעוטה לה חיישינן: המר רב יוסף בר מניומי הין מינין בחומות עובדי כוכביםי). כלומר אין מורת מין על מין עובד כוכבים: דעובד כולבים מבעיא. כ״ש שאדוק א דסתם מחשבותיו לה ואסורה בהנאה: למורידין. בבור דאמרינן באין מעמידין (ע"ו דף כו:) המינים מורידין אותן לבור כו׳ אבל העובדי כוכביםי) והרועים בהמה דקה אפילו ישראל לא מעלין ולא מורידין: לקבל מהן קרבן. דמקבלין קרבן מכולן ומקריבין אותו למזבח אבל במין ישראל לא כדקתני סיפא דהך מתניתא חוץ מתניתין אין טומאה בשחיטת עובד כוכבים אלא כשאר נבילות דמטמאין

בניו ממורים. שאינו מקפיד על אשתו ומפקירה: מין. זה האדוק בעבודת

כוכביסי) ומין ישראל חמור ממומריי לעבודת כוכבים שהמין אדוק בה

וכל מחשבותיו לה: אין רוב עובדי כוכבים ? מינין. הלכך הוו להו

מן המומר לנסך את היין ואע"פ שאינו מומר לשאר מלות והביא קרבן אין מקבלין הימנו כדתריצנא לעיל בפירקין (דף ה.): בכם חלקתי. להוליא את המומר: ולא בעובדי כוכביםי). דאפילו המינין כשרין. ואע"ג דבהדיא תנא לה בהא מתניתא ליכא למיפרך תנינא משום דלאו לכולי עלמה שמיע להו מתניתה הבל במידי דתנא במתניתין כי אמר לה אמורא פריך עליה מחי קמ"ל תנינה: חיש איש. מבית ישראל ומן הגר (הגר) בישראל אשר יקריב קרבנו וגו': מטמאה במשא. כדכתיב (ויקרא יא) והנושא את נבלתה ואע"פ שלא נגע: הכי קתני. שחיטת סתם עובד כוכבים אין מטמא אלא במשא אבל יש שחיטת

במשא אבל אין אהל בשום שחיטת

עובד כוכבים ואפילו שחט לעבודת

כוכבים. לישנא אחרינא הכי משמע

שחיטת עובד כוכבים נבלה וטומאתה

כשאר נבילות והא דקתני ומטמאה

במשא אתקרובת עבודת כוכבים קאי

והכי קאמר ועוד יש שחיטה אחרת

שהיא כזו כלומר אינה חמורה מזו

שאינה מטמאה אלא במשא כזו:

לכתחלה לא. ישחוט בלילה שמא לא

ישחוט רובא והוא לא ידע: בין בראש

הגג בין ברחש הספינה. וחע"ג דתנן

בהשוחט (לקמן דף מא.) אין שוחטין לא

לתוך ימים ולא לתוך נהרות דלא

לימרו לשר של ים הוא שוחט ולא לחוך כלים דלא לימרו הואיל ומקבל

את הדם לזורקו לעבודת כוכבים הוא לריך אפ״ה בראש הגג שוחטין ואין חוששין לשמא יאמרו ללבא השמים עלה לשחוט או אם מקבל בכלי

הכל יודעין שאי אפשר לו לטנף את שהגג ואין כאן חשד ובספינה נמי

ייקרא כב יח ייקוא כב ייי 3. וַיִּצְמְדוּ לְבַעַל פְּעוֹר וַיֹּאכְלוּ זִבְחֵי מֵתִים: עובד כוכבים שמטמאה אפילו באהל: חהלים כו כח כר׳ יהודה בן בתירת. לקמן מפרש ואזיל: איכא דאמרי וכו'. הכי משמע

הגהות הב"ח (**ה**) תום' ד"ה תקרובת וכו' של אוכלין מטמא באהל טומאתה לאו:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תד"ה אבל וכו' וא"ת והא כתיב. נ"ב עיין שו"ת מהרי"ט חלק ח"מ סי" . קכ״ה:

מוסף רש"י

מכם ולא כולכם. אדם כי יקריב מכס קרבן, וגבי נדר ונדבה כמיב, דהח כי יקריב משמע כשירנו להקריב (לעיל ה.). להוציא את המומר. שאין מקבלין נדבתו (שם) דאין מקבלין קרבנות, דמכס משמע מקלמכס יוורוריו חחי) מכם בכם חלקתי. מדכתיב האי מיעוטא גבי ישראל ולא כתיב כי יקריב מן האדם קרבן, ש"מ בישראל הוא דחלק ומיעט מומר ולא באומות, שמקבלין קרבן מכולם, כדתניא איש מה מ"ל איש איש לרבות את הנכרים שנודרין נדרים ונדבות כישראל (שם) וגבי דידהו לא כתיב מיעוטא, דלכתוב מן האדם כי יקריב קרבן דמשמע ולא כל האדם, שמע מינה בכם חלקתי שכשרין מביאין שכולן מתנדבין ומקבלין

הכל יודעים דכיון דבספינה הוא על כרחו הוא שוחט לתוך הים שאי אפשר לו לטנף את הספינה: אר"פ. הא דקתני שוחטין בלילה לכתחלה בשאבוקה לא ורמינהו השוחט לשם הרים כו' הרי אלו זבחי מתים ומאי קושיא כנגדו ומתניתין בלא אבוקה: מתניתין תנא לילה וסומא בהדי הדדי: מתני׳ דלמא ההיא כרבי יהודה בן בתירא ומתניתין כרבנן אלא ודאי כיון דאסור בהנאה משום תקרובת שייך למיתני זבחי מתים אף על גב דלא מטמא באהל ואף על גב דלרבנן ליכא טומאת אהל טומאה בעלמא שמיהו מדרבנן איכא כדאמרינן בפרק רבי ישמעאל (ע"ז דף נב:) איסור דאורייתא לא בטלה טומאה דרבנן בטלה אבל לרבי יהודה הויא טומאת אהל דאורייתא והא דתנן בפרק כל הללמים (שם דף מח:) לא יעבור תחתיה ואם עבר טמא ומפרש בגמרא משום דאי אפשר דליכא מקרובמ ומני רבי יהודה בן במירא היא וקמני סיפא ואם הימה גוזלמ את הרבים טהור אע"ג דטומאת אהל דאורייתא המם ליכא מקרובת ודאי אלא חששא בעלמא היא והיכא דגוזלת רבים לא גזרו רבנן והא דאמר בפרק העור והרוטב (לקמן קכט.) הרי אמרו תקרובת עבודת כוכבים של אוכלים מטמא (א) טומאתה לאו דאורייתא דאי ס"ד דאורייתא מלינו לאוכלין שמטמאין טומאה חמורה ומשני כששימש מעשה עך שימש דיחוי בעלמא הוא אי נמי כרבי יהודה בן בתירא וא"ת דאמר בפסחים פ' אלו דברים (דף עג.) השוחט בשבת בחוץ לעבודת כוכבים חייב ג' חטאות ובעי מאי חיקן פירוש דלא מלית אמרת חיקן להוליאו מידי נבלה דהא

דומיא דיום והכא דומיא דסומא ש"מ:

מחווי

אים ליה טומאה מכח תקרובת עבודת כוכבים משמע דאיכא טומאה דאורייתא דאי מדרבנן א״כ תיקן להוליאו מידי טומאה דאורייתא ואם אכל קודש או נכנס למקדש פטור ומשמע דאפילו לרבנן מיירי מדלא קאמר לרבי יהודה בן בחירא מה חיקן כדאמר התם (לעיל) (שם עג.) לדברי האומר מקלקל בחבורה פטור מה מיקן וי"ל דהוי מצי לשנויי הכי אלא אין רוצה לדקדק מכאן שיהא טומאת התקרובת לאו דאורייתא לפי שהגמרא רוצה לדקדק בהעור והרוטב הדטומאה לאו דאורייתא ודחי לה ור"ת תירץ בענין אחר וחשה לפירושו ואין להאריך כאן: בין בראש הספינה. פירש בקונטרס אע"ג דאמרינן לקמן (דף מא.) דאין שוחטין לחוך ימים אפילו הכי בראש הספינה שוחטין דהכל יודעין דכיון דבספינה הוא על כרחך הוא שוחט לחוך הים שלא לטנף ספינחו ואי אפשר לומר כן דאפילו עומד בספינה אסור לשחוט לחוך הים כדאמרינן לקמן בסוף פרק שני (שם:) אלא מוליא ידו חוץ לספינה ושוחט ודם שוחת ויורד על דופני ספינה: